

Milé Chilcoot'anky, milí Chilcoot'ané,

vyslechněte si, prosím, zvěst - o akci jménem Knihovna na cestách!

(podotýkám, že „Kni“ je v názvu této akce neméně důležité, než-li pokračování tohoto názvu a rozhodli-li byste se tato tři písmena ignorovat, došlo by k absolutnímu neporozumění tohoto textu, ... nicméně – i tak je dobré dávat pozor na to, kam všude budete cestou šlapat :).

Začnu, s dovolením, od základu slova kni-hovna a to je samozřejmě – Kniha.

A začneme rovnou knihou největší – Obrovskou knihou - Codexem Gigas! Codex Gigas byl ručně sepsán ve 13. století a to v Podlažickém klášteře – u Chrudimy. A není jistě bez zajímavosti, že se potom nacházel i v Broumovském klášteře – nedaleko odtud. Zajisté jste si teď oddechli, že tato vzácná kniha unikla plamenům způsobeným Mongolskými nájezdníky roku 1241. Vždyť bitva u Lehnice probíhala toho roku asi tak 80 kilometrů odtud a Mongoly byla v těch dobách vypálena Vratislav, která od nás také není nijak daleko... Ale mohu vás uklidnit – v té době se v Broumově tato Kniha ještě nenacházela. Když jsme u toho – on ještě tehdy neexistoval ani ten Broumovský klášter. Plamenům se knize podařilo uniknout až ve století patnáctém - prchala tehdy před Husity, a to z kláštera Břevnovského. Spolu s ní se uchýlili do bezpečí Broumova též opat Mikuláš a několik dalších řeholních bratrů. Jestli si teď představujete, jak opat Mikuláš putuje s Codexem gigas a má ho ukrytý pod kutnou, hřející a hýčkájíce převzácnou Knihu teplem vlastního těla, měli byste také vědět, že má tato kniha rozměry asi tak 920 x 50 x 22 cm a váží 75 kilo (pro lepší představu srovnajte se svými batohy). Z toho logicky vyplývá, že pro Codex Gigas bylo nezbytně důležitých nejméně 161 oslů – z nichž 160 bylo ve 13. tém století staženo z kůží kvůli výrobě pergamenu, a jeden tu knihu v 15. tém století pravděpodobně stěhoval do toho Broumova. Kdybyste se na ni chtěli jít v neděli podívat, doporučuji si nechat přistavit k nádraží letadlo: V Broumově tato největší rukopisná kniha světa dlela pouze do roku 1594, kdy odtud putovala do sbírek, štěstím si pobrukujícího, císaře Rudolfa II. Z Prahy Kniha prozíravě – a to už celých 300 let před komunistickým vítězným únorem! – emigrovala na západ, konkrétně tedy pod ochranu její výsosti královny Kristýny (takže vlastně na sever). V exilu, ve Švédském království, pro jistotu žije, vzhledem k politické situaci v České republice, i v současnosti.

Na této maxiknize je zajímavého mnoho, z čehož se často lidé celkem nespravedlivě věnují hlavně vyobrazení d'ábla, kterému je na obrázku viditelně špatně, neboť je zelený v obličeji, čemuž se tedy vůbec nedivím, protože mu z tlamy lezou dvě velikanánské žízaly. Leč – nebudeme se nyní zabývat tím, co všechno v Codexu Gigas obsaženo je. My se budeme naopak zabývat tím, co v oné knize není.

Je to tak. Codex Gigas totiž není ve Švédsku celý. Chybí mu totiž osm listů. Co na nich je psáno vám, ovšem nepovím. A nepovím vám to proto, že to prostě nevím...

Povím vám tedy alespoň o tom, co se okolo těch tajemných osmi listů událo: Stalo se to někdy v 15. století a historické prameny o tom zcela mlčí, protože o tom vůbec nic netuší... Ani my nevíme, ve kterém klášteře se to událo. Nicméně klášter to byl zcela jistě benediktýnský. Proto se v něm vše řídilo, dle hesla ora et labora, což neznámá, jak se někteří domnívají: „povídej si s někým v laboratoři“, ale „modli se a pracuj“. Toto heslo se samozřejmě dalo též, v případě potřeby i doplňovat, a někdy to bylo zcela nezbytné: například mohlo pokračovat větou: „a když přijdou husité, tak odlož pracovní nástroj, uteč co nejdál, zkus něco vzít s sebou, a modli se pouze za velice, velice rychlého běhu“. Anebo: „přijdou-li kolegové mniši z kláštera, který jim vypálili Husité, dej jim najíst a najdi jim něco na práci, pak si můžeš jít chvilku někam číst, ale bacha ať tě tam u toho nenačapá opat“. Být mnichem byla zkrátka – řehole. A když už někde máme spoustu pravidel, vždycky se najdou lidé, kteří některá z nich porušují. To máte jako s tím stahováním filmů. Víte vy vůbec, že se to nesmí???

A mniši toho nesměli daleko, daleko víc. A tak i v tomto benediktáterském klášteře se našli tajní narušitelé. Těch mnichů bylo celkem osm. Jejich jména upadla do hluboké studny zapomnění, ale kdyby se vám podařilo vystopovat ve svých rodokmenech své předky až do těch dávno zašlých časů, jména by se z hlubin zapomnění opět vynořila na světlo Boží.

Ti mniši milovali knihy.

A kláštery byly - od pradávných časů - pokladnicemi knih. Ti mniši si ukrajovali i z těch několika málo hodin spánku, notné porce, jen proto, aby si mohli chodit číst – a to číst všechno, co jen vystrachali. Vždycky jim učinilo velkou radost, když v těch knihách objevili něco starého – většinou se totiž jednalo o velmi staré knihy. Ti mniši si založili tajnou sektu. A začali si říkat Zachránci pravdy. Jedné tajemné noci složili slavnou přísahu a v rámci rituálu vyřízli z největší knihy, co v knihovně měli, osm listů. Co by upomínku si každý z nich ukryl, v záhybech své kutny, jeden moudrý list.

Kde jsou tyto pergameny dnes si nikdo nepamatuje. Třeba čekají na své objevení. Je taky možné, že ze sebe někdy smetete zrníčko prachu a nikdy v životě nezjistíte, že to byl poslední pozůstatek z oněch osmi rukopisných listů. Z oněch listů, o kterých nevíme, co bylo na nich psáno. Víme jen, že je oněch osm Zachránců pravdy rozšifrovalo jako proroctví o tom, že lidstvo se jednou pokusí zničit pravdu definitivně. A pravda je v knihách, usoudili. A jestli teď hned neutečeme, bude se to všechno vyšetřovat a nikdo nezachrání nás, dodali. A – pod rouškou noci, které tajemnou atmosféru poněkud kazil měsíc v úplňku, uprchli.

Když byli u těch porušování pravidel, tak si změnili jména, usadili se v různých městech a založili si rodiny. Zůstali však v kontaktu. A jejich úkol pak dědili jejich synové. A když už jsme u té jejich anarchie, tak kromě synů i dcery. A od těch je dědili synové a dcery jejich synů a jejich dcer. A po nich jejich synové a dcery. A po nich jejich dcery a synové. Jejich filosofie byla jednoduchá: Pravda je v myšlenkách, a myšlenky jsou v knihách. Čím více zachráníme knih, tím více zůstane zachováno pravdy na světě. A že se měla tato tajná organizace co ohánět. Vždyť knihy se pálili už od dob starého Říma! Ve středověku se myšlenky často nepálili pouze na papíře, ale přímo v hlavách hořících lidí! A v novověku ne že by se to hned zlepšilo. Vždyť například Martin Luther nenašel jinou odpověď na to, že nechal papež spálit jeho Reformační spisy, než že na oplátku spálit papežovu bulu. A historie ohně ničivě šlehala tunelem historie dál – ať už byli oběťmi kacíři, čarodějnice či knihy. Jak podotýká i známá odbornice na toto téma doktorka Autodafé Biblebuchová : „Zvláště těch knih bylo strašlivě moc!“

Jenom těch ohňů v Německu 10. května 1933, po kterémžto datu se v knihopaličství pokračovalo, protože zrovna toho 10. května, jak na potvoru, přšelo. Mimochodem – tehdy nacisté pálili díla všech neněmeckých autorů – takže to odnesli knihy Heinricha Manna, Bertolda Brechta, Siegmunda Freuda, Alberta Einsteina či Arnolda Zweiga. Ale plamenům tenkrát neunikl ani dobrý voják Švejk. Nicméně jen pár zasvěcenců ví, kolik knih bylo i v těchto dobách, naší známou už sektou, zachráněno.

Zásadní zlom nastal až na počátku třetího tisíciletí. Pravda se totiž začala ztrácet dle zcela jiných pravidel. Přiznejme si, že pálení knih bylo ošklivé, primitivní a barbarské, nicméně na něm bylo i něco férového: jednak, postupem času, bylo knih stále víc a od jisté doby už prostě nebylo možné zničit všechny jejich výtisky. Dovedete si představit, jak muselo navztekati ničitelé knih, když pomyslel na to, že v té samé době, co se on potí u ohně, spisovatelé jinde píší stovky dalších knih? A navíc – i samotní stateční Zachránci pravdy připouštěli, že tehdejší jejich záchranné akce byli sice nebezpečné, ale aspoň se u nich člověk trochu zahřál.

Nyní však knižních hranic ubylo. Nastal čas bez hranic. Čas internetu.

A lidé prostě knihy postupně přestávali číst. Jistě – pravd v knihách teď bylo mnoho a často to byly pravdy, které se hádaly mezi sebou. Ale – ty věty tam stály černé na bílém a kdykoliv se k nim dalo vrátit! V době internetu se pravdy mění každým dnem a mnozí lidé, po celém světě, je čtou tak náruživě, že v lepším případě na knihy zcela zapomínají, a v tom horším je sami vyhazují či ničí. Protože na knihy prostě není čas. Protože člověk musí hltat nové a nové a nové a nové zprávy. Protože pořád se něco děje. A potom začnou internetem létat hejna záměrných lží. A pravda začíná prohrávat, i kdyby vlála nad Pražským hradem až do konce našich

věků. Která z těch pravd tedy vlastně zvítězí, toť otázka! Nic naplat - zajímavá lež často rozdrtí pravdu. A pravdě se pak vysměje. A zesměšněné pravdě už se o to hůře věří. A lež stokrát opakovaná, stává se pravdou. A kdo má čas na to, furt si tu pravdivost těch pravd kdesi ověřovat...

Zachránci pravdy vycítili to nebezpečí. Dříve či později knihy upadnou do absolutního zapomnění...

... Rozhodli jsme se jednat. A rozhodli jsme se sejít. Trochu potíže byla v tom, shodnout se na nějakém městě, kde bychom se sešli. Každý většinou navrhoval to, kde zrovna bydlí. Uvažovalo se taky uctít otce mnichy zakladatele - setkáním jejich pokračovatelů v Mnichově. Kompromisem se však nakonec stalo neutrální území u obce jménem Meziměstí. Každý z nás, který nezapomněl, si s sebou nese tu nejlepší knihu, jejíž pravdu se rozhodl zachránit a někomu darovat. Cestou jsme, pravda, prošli mlhou informační války, která nám způsobila krátkou amnézii. Ale nyní už ze svého nevědomí procitáme. Vždyť ta kniha v batohu nám to sama, vahou své pravdy, připomíná.

A zítra ráno se vydáme na posvátnou pouť, která sama nám vyjeví, kdo z nás bude Velkým Knihovníkem – Mudrcem, který nás povede, svým vlastním příkladem dál. Tomu pak darujeme všechny naše knihy. On nejlépe bude vědět, co s nimi má učinit. Samozřejmě – Velkým Knihovníkem se stane jen ten, kdo bude mít nejvíc informací, a musí být též velkým konspirátorem. Tyto informace nutno hledat nejen v knihách, ale též v mrtvých schránkách, během naší cesty. Velký knihovník musí být taktéž hbitým stratégem... Neboť Velký knihovník nám navrhne ty, kteří se budou ucházet o královskou korunu v nově námi založeném Království Moudrosti, neboť kde není moudrosti – jde o život pravdě.

Tož tedy vzhůru, sestry a bratři, pro začátek nás čeká posvátná hora jménem Ruprechtický Špičák. Za to, že zdoláme svah této hory, můžete pěkně poděkovat zde přítomnému bratru Ruprechtovi, jelikož ten nám místo našeho putování vymyslel...

P.S. Upozornění: Tato zpráva je složena z mnoha a mnoha různých autorských fake news, leč kdo by hledal jehly pravdy v kupce těchto falešných informací, jistě by se jich byl dohledal. Neboť nic nedokáže tak zdůvěryhodnit lež, jako ždibíček pravdy. Ale pojďme se, prosím domluvit, že všechno, co jsem vám teď četl, je svatá pravda, a to s trvanlivostí končící tímto Chilcootským víkendem.

P.P.S. To s tím Ruprechtem a Ruprechtickým Špičákem pravda ovšem je. Opravdu. Prudší povahy prosím o shovívavost.

Nevyražte za to Ruprechtovi špičák!!!